

A stylized, comic-book style illustration of a man from the chest up. He has a light complexion, a thin mustache, and a slight smile. He is wearing a brown suit jacket over a light-colored collared shirt and a bright yellow tie. A red-bordered name tag is pinned to his left lapel, and a circular badge with a hammer and lightning bolt is on his right lapel. His right hand is holding a green-bordered sign. The background is a solid yellow color.

**Douglas
Adams**

**Dlouhý
temný čas
svačiny duše**

argo

Dirk Gently

je připraven vás zachránit

DOUGLAS ADAMS

**Dlouhý,
temný čas
svačiny
duše**

ARGO

Přeložila Jana Hollanová

Czech edition © Argo, 2016

Copyright © Serious Productions Ltd 1988

Translation © Jana Hollanová 2004, 2016

Covert art © Nikkarin, 2016

All rights reserved.

ISBN 978-80-257- 1892-6 (váz.)

ISBN 978-80-257- 1945-9 (e-kniha)

*Rád bych vyjádřil obrovský dík Sue Freestoneové,
své úžasně skvělé redaktorce.*

*Její pomoc, podpora, kritika,
povzbuzování, nadšení a sendviče
se vymykají jakýmkoli měřítkům.*

*Rovněž jsem povinován díky
Sophii, Jamesovi a Vivian,
jimž dlužím omluvu za to,
že ji v závěrečných týdnech práce na knize
moc nevídali.*

Kapitola 1

Stěží může být jen pouhou náhodou, že se v žádné pozemské řeči nikdy nevyskytl výraz „hezký jako letiště“.

Letiště jsou ohavná. Některá velmi. Některá dosahují takového stupně ohavnosti, jaký může být pouze výsledkem zvláštního úsilí. Tato ohavnost je důsledkem skutečnosti, že letiště jsou plná unavených, podrážděných lidí, kteří právě zjistili, že jejich zavazadla se octla v Murmansku (murman-ské letiště je jedinou známou výjimkou z tohoto jinak spolehlivého pravidla), a architekti se také houfně rozhodli dát tomuto faktu výraz ve svých kreacích.

Snaží se zdůraznit motiv únavy a podrážděnosti brutálními tvary a nervydrásajícími barvami, usnadnit proces definitivního odloučení poutníka od jeho zavazadel, případně milovaných osob, zmást ho šipkami, které zdánlivě ukazují na okna, vzdálené věšáky na kravaty nebo současnou polohu Malé medvědice na noční obloze, kde je to jen možné, vystavit na odívací roupy pod záminkou, že jsou funkční, a naopak skrýt vstupy na letištní plochu, nejspíš proto, že funkční nejsou.

Kate Schechterová tu stála zaskočena uprostřed moře nejasného světla a neurčitého hluku a pochybovala.

Celou cestu z Londýna na Heathrow ji sužovaly pochybnosti. Nebyla zrovna pověřčivá a nábožensky založená už vůbec ne, jen si prostě vůbec nebyla jista, jestli má opravdu

letět do Norska. Ale připadalo jí stále uvěřitelnější, že ani Bůh nechce – pokud existuje a pokud je byt i jen vzdálená možnost, že nějaká božská entita, která dokáže v okamžiku stvoření vesmíru stanovit rozmístění jednotlivých částic, by mimo jiné měla zájem řídit provoz na dálnici M4 –, aby tam letěla. Veškeré potíže s letenkou, s nalezením sousedky z vedlejšího domu, která by se postarala o kočku, poté s nalezením kočky, aby se o ni sousedka z vedlejšího domu mohla postarat, náhlé zjištění, že zatéká střechem do pokoje, ztracená peněženka, nečekaná smrt sousedky z vedlejšího domu, březost dotyčné kočky – to vše nápadně připomínalo promyšlené tažení za znemožnění její cesty, které začínalo nabývat božských rozměrů.

Dokonce i taxikář – když se jí konečně podařilo najít taxík – prohlásil: „Norsko? Kvůli čemu tam vlastně jedete?“ A když okamžitě nevykřikla „Polární záře!“ nebo „Fjordy!“ a místo toho se na okamžik zatvářila pochybovačně a hryzla se do rtu, usoudil: „Já vím, vsadil bych se, že vás to tam táhne za nějakým chlapem. Víte co, řekněte mu, ať se jde vycpat, a jedte na Tenerife.“

To je nápad.

Na Tenerife.

Nebo dokonce domů, odvážila se pomyslet si ve zlomku vteřiny.

Beze slova zírala z okna taxíku na hněvivou dopravní zmrzlá a uvažovala, že ať je zdejší počasí sebestudenější a sebemizernější, není to ještě vůbec nic proti tomu, jak bude v Norsku.

Nebo doma, když na to přijde. Doma bude touhle dobou všechno asi tak stejně zmrzlé jako v Norsku. Pod příkrovem ledu, přerušovaným jen gejzíry páry, které vytrysknou ze země, utkví ve studeném vzduchu a pak se rozplynou mezi ledovcovými útesy na Šesté avenue.

Letmý pohled na trasu, kterou Kate během svých třiceti let absolvovala, by neomylně prozradil, že je Newyorčanka. Přestože ve svém městě vlastně nežila moc dlouho, většinu života strávila ve stálém odloučení od něj. Los Angeles, San Francisco, Evropa a před pěti lety období zmateného potulování po Jižní Americe, kam se vydala po ztrátě svého novomanžela Luka, který zahynul, když se v New Yorku snažil zastavit taxík.

Těšilo ji pomyšlení, že New York je její domov a že jí schází, ale jediná věc, která jí ve skutečnosti chyběla, byla pizza. Ne jen tak ledajaká pizza, ale pizza, kterou vám dovezou ke dveřím, když si pro ni zavoláte. To je jediná skutečná pizza. Pizza, kvůli níž musíte někam jít, sednout si ke stolu a civět na červené papírové ubrousky, není skutečná pizza, i kdyby na ni dali nevímkolik ančoviček a feferonek navíc.

Londýn byl město, v němž žila nejraději, ovšem až na známý problém s pizzou, který ji doháněl k šílenství. Proč tu nikdo nerozváží pizzu? Proč nikdo nedokáže pochopit, že základní vlastností pizzy je právě to, že se k vašim dveřím dostává v horké kartónové krabici? Že ji nejprve vybalíte z pergamenového papíru a pak před televizí pojídáte složené dílky? Co to v těch pitomých, líných, nafoukaných Angličanech je, že nedokážou pochopit tuhle jednoduchou zásadu? Z jakéhosi záhadného důvodu to byla jediná frustrace, kterou Kate nedokázala přijmout a naučit se s ní prostě žít, a přibližně jednou do měsíce upadala do hluboké deprese, zavolala do pizzerie, objednala si tu největší a nejpřepychovější pizzu, jakou dokázala popsat – v podstatě pizzu ještě s jednou pizzou navrch –, načež je jemně požádala, aby jí objednávku doručili.

„Cože?“

„Doručit. Nadiktuju vám adresu –“

„Nerozumím vám. Copak vy si pro ni nepřijdete?“

„Ne. Copak vy mi ji nedovezete? Adresa je –“

„Ehm, to my neděláme, slečno.“

„Co že neděláte?“

„Ehm, nerozvážíme...“

„Vy *nerozvážíte*? *Slyšela* jsem dobře...?“

Rozhovor se pak rychle zvrhl v ošklivé utkání v disciplíně „sprosté nadávky“, po němž se cítila vyčerpaná a celá se třásla, ale zato druhý den ráno jí bylo mnohem lépe. Ve všech ostatních ohledech patřila Kate k těm nejsladším lidem, které byste si kdy přáli poznat.

Ale dnešek byl zkouškou krajních možností jejích nervů.

Na dálnici byla strašlivá dopravní zácpa, a když vzdálené záblesky modrých světel napověděly, že příčinou je nehoda kdesi před nimi, její napětí se ještě vystupňovalo. Když konečně projeli krokem kolem místa neštěstí, dívala se upřeně z okénka na opačnou stranu.

Když ji taxikář konečně vysadil, byl mrzutý, protože neměla přesnou částku, a než konečně schrastil drobné nazpátek, tak dlouho rozladěně lovil po kapsách těsných kalhot. Vzduch byl těžký jako před bouřkou a Kate, která teď stála uprostřed hlavní odbavovací haly v terminálu číslo dvě na letišti Heathrow, nemohla najít přepážku pro let do Osla.

Na chvíli zůstala stát bez hnutí, klidně, zhluboka dýchala a pokoušela se nemyslet na Jeana-Philippa.

Jean-Philippe byl, jak taxikář správně odhadl, příčinou, proč se vydala do Norska, ale současně i důvodem, proč si myslela, že Norsko rozhodně není vhodnou cílovou destinací. Při pomýšlení na něj jí začala vibrovat hlava, takže se zdálo nejlepší vůbec na něj nemyslet a prostě odjet do Norska, jako by tam měla namířeno tak jako tak. Potom bude strašně překvapená, až na něj narazí v jakémkoliv hotelu,

jehož jméno jí napsal na pohlednici, která teď vězí v postranní kapse její kabelky.

Vlastně bude vážně překvapená, jestli ho tam opravdu najde. Mnohem pravděpodobnější je, že tam najde jen vzkaz, že byl nečekaně odvolán do Guatemaly, Soulu nebo na Tenerife a že jí odtamtud zavolá. Jean-Philippe byl nejsoustavněji nepřítomný člověk, jakého kdy poznala. V tomto ohledu byl vyvrcholením celé série jemu podobných. Od chvíle, kdy ji velký žlutý chevrolet připravil o Luka, byla zvláštním způsobem závislá na poněkud neurčitých emocích, které v ní vyvolávala poslušnost mužů zaujatých sebou samými.

Ve snaze zaplašit podobné myšlenky na vteřinu dokonce zavřela oči. Přála si, aby až je znovu otevře, uviděla ceduli s nápisem „Tudy do Norska“, kterou by se mohla řídit a nemyslet už nikdy na nic, natož kam má jít. Takhle nejspíš vznikají náboženství, napadlo ji v návaznosti na předchozí směr úvah, a určité je to i důvodem, proč tolik příslušníků různých sekt postává na letištích a pase po možných konvertitech. Dobře vědí, že lidé jsou tu vůbec nejzranitelnější a nejzmatenější, ochotní přijmout jakékoli vedení.

Kate otevřela oči a samozřejmě se dočkala zklamání. Pak ale o vteřinu či dvě později nastala kratičká proluka v dlouhé vzdouvající se vlně mrzutých Němců, z nějakého nevysvětlitelného důvodu navlečených do žlutých polokošil, takže na okamžik zahlédla přepážku pro let do Osla. Hodila si tašku s oblečením na rameno a vydala se k ní.

Ve frontě u přepážky byl před ní jen jeden člověk, který, jak se ukázalo, měl problémy, anebo je možná působil.

Byl to mohutný muž, impozantně velký a dobře stavěný – dokonce velmi pěkně stavěný – ale zároveň vypadal jaksi divně, že si s tím Kate nevěděla rady. Nedokázala by ani říct, co je na něm vlastně divného, jen se okamžitě přiklonila k myšlence

nezahrnout ho do seznamu předmětů, o nichž bude v tu chvíli přemýšlet. Vzpomněla si, že četla článek o tom, že centrální procesorová jednotka lidského mozku má pouze sedm paměťových rejstříků, což znamená, že myslíte-li na sedm věcí současně a pak pomyslíte ještě na něco dalšího, jedna z těch sedmi věcí vám v tu chvíli vypadne z hlavy.

V rychlém sledu pomyslela na to, jestli stihne letadlo, nebo ne, na to, jestli se jí to jen zdá, že je to obzvlášť hnusný den, na letištní personál, který se kouzelně usmívá a chová tak sprostě, až to bere dech, na obchody nepodléhající celní přírážce, kde by mohli mít mnohem nižší ceny než v normálních obchodech, ale z nějakých záhadných důvodů nemají, na to, jestli se jí v hlavě líhne článek o letištích, který by jí mohl zčásti zaplatit cestu, na to, jestli by ji taška se šatstvem tlačila mihn do druhého ramene, a nakonec, přes všechna dobrá předsevzetí, na Jeana-Philippa, který sám o sobě představoval soubor nejméně sedmi podtémat.

Muž před ní zabraný do hádky se okamžitě vypařil z jejích myšlenek.

Teprve vyhlášení poslední výzvy pro cestující do Osla ji přinutila věnovat se situaci před sebou.

Mohutný muž dělal problémy proto, že mu nerezervovali místo v první třídě. Právě vyšlo najevo, že důvodem je skutečnost, že nemá letenku první třídy.

Kate opustila odvaha, začala se plížit kolem a tiše vrčela.

Ukázalo se, že muž před ní nemá vůbec žádnou letenku, a zlobná debata se začala volně pohybovat kolem témat jako vzezření dívky za přepážkou, její osobní kvality, teorie o jejích předcích, spekulace o tom, co může přinést budoucnost jí samé i letecké společnosti, pro kterou pracuje, až nakonec šťastnou náhodou narazili na námět kreditní karty.

Žádnou neměl.

Z toho vyplynula další diskuse týkající se šeků a důvodů, proč je aerolinky nepřijímají.

Kate vrhla dlouhý, pomalý, vražedný pohled na své hodinky.

„Promiňte,“ přerušila jednání. „Bude to trvat dlouho? Můžu chytit letadlo do Osla.“

„Teď jednám s tímhle pánem,“ odpověděla dívka. „Za vteřinku se vám budu věnovat.“

Kate přikývla a zdvořile nechala uplynout vteřinu.

„Jde o to, že letadlo každou chvíli odlétá,“ ozvala se pak. „Mám jedno zavazadlo, letenku připravenou, včetně rezervace. Bude to trvat asi třicet vteřin. Mrzí mě, že vás přerušuji, ale mrzelo by mě ještě víc, kdybych zmeškala letadlo kvůli třiceti vteřinám. Jde o skutečných třicet vteřin, a ne jen o takové ‚vteřinky‘, kvůli kterým tady můžeme tvrdnout celou noc.“

Dívka za přepážkou zaměřila záři svého lesku na rty přímo na Kate, ale než mohla promluvit, rozložitý světlovlasý muž se otočil. Jeho tvář působila poněkud znepokojivým dojmem.

„Já chci také letět do Osla,“ pronesl pomalu s nordickým akcentem.

Kate na něj upřeně hleděla. Vypadal tady na letišti naprosto nemístně nebo spíš letiště vypadalo naprosto nemístně kolem něj.

„Jenže momentálně to vypadá tak, že ani jeden z nás to nestihne. Nedalo by se to nějak vyřešit? V čem je problém?“ zeptala se.

Dívka za přepážkou se usmála okouzlejícím profesionálně vyprázdněným úsměvem: „Aerolinie nepřijímají šeky. Je to prostě zásada naší společnosti.“

„Ale já je přijímám,“ odpověděla bryskně Kate a pleskla na pult kreditní kartou. „Naúčtujte letenku toho pána na mou

kartu a já si od něj vezmu šek. – Platí?“ obrátila se k mohutnému muži, který ji pozoroval s pomalým překvapením. Jeho velké modré oči vypadaly, jako by se v životě hodně dívaly na ledovce. Rovněž působily mimořádně arogantním dojmem a navíc byly kalné.

„Platí?“ opakovala naléhavě. „Jmenuji se Kate Schechterová. Dvakrát ch, dvakrát e, jednou t, jednou r a jednou s. Pakliže tam ta písmena budou všechna, v bance jistě nebudou nic namítat, když nebudou ve správném pořadí. Stejně sami nevědí, co dělají.“

Muž velmi zvolna sklonil hlavu, aby naznačil uznalou poklonu. Poděkoval jí za její dobrotivost, laskavou pomoc a (ještě nějaké norské slovo, kterému nerozuměla), pravil, že je to už hodně dlouho, co se naposledy setkal s něčím takovým, že je žena mimořádné inteligence a (další norské slovo) a že je jí zavázán vděčností. Pak dodal, jako by ho to právě napadlo, že nemá šekovou knížku.

„Nevadí,“ vypálila Kate, rozhodnutá nenechat se odvrátit od svého kurzu. Vylovila z kabelky kousek papíru, sebrala na přepážce propisovačku a cosi naškrábala na papír, který mu vrazila do ruky.

„Tady je moje adresa,“ vysvětlila. „Ty peníze mi pošlete. Odneste kožich do frcu, jestli to bude nutné, ale prostě mi je pošlete. Platí? Je to riziková investice, ale důvěřuju vám.“

Mohutný muž vzal útržek papíru, nesmírně pomalu přečetl pár slov na něm napsaných, pak ho s pečlivou důkladností složil a schoval do kapsy. Znovu se jí nepatrně uklonil.

Kate si náhle uvědomila, že dívka za přepážkou mlčky čeká na propisovačku, aby mohla vyplnit úvěrový formulář. Znechuceně jí tužku přistrčila, podala jí svou vlastní letenku a donutila se k ledovému klidu.

Letištní rozhlas oznámil odlet jejich letadla.

„Vaše pasy, prosím,“ požádala dívka beze spěchu.

Kate jí podala svůj, ale mohutný muž pas neměl.

„Cože?“ zařvala Kate. Dívka seděla bez hnutí, tiše zírala na náhodně zvolený bod na stole před sebou a čekala, až někdo něco udělá. Nebyl to její problém.

Muž hněvivě opakoval, že nemá pas. Hlasitě křičel a bouchal pěstí do pultu tak silně, že se v něm dělaly důlky.

Kate sebrala svou letenku, pas a úvěrovou kartu a hodila si tašku zase na rameno.

„V tomhle už dál nejedu,“ oznámila a prostě šla pryč.

Měla pocit, že udělala všechno, co lze od člověka žádat, aby letadlo stihla, ale prostě to nevyšlo. Pošle Jeanu-Philipovi vzkaz, že se nemohla dostavit, a její lístek patrně skončí v přihrádce vedle jeho vzkazu, že ani on nemohl přijít. Pro jednou budou oba stejně nepřítomní.

Ale nejdřív si půjde trochu odfrknout. Vydala se pátrat nejprve po novinách a pak po kávě, a díky tomu, že se řídila orientačními tabulemi, nepodařilo se jí najít ani jedno. Pak nedokázala najít fungující telefon, z něhož by odeslala vzkaz, a tak se rozhodla nechat letiště letištěm. Hlavně odtud vypadnout, říkala si, najít taxík a vrátit se domů.

Opatrně si razila cestu odbavovací halou. Už byla téměř u východu, když náhodou pohlédla směrem k odbavovací přepážce, která nad ní zvítězila, právě včas, aby zahlédla, jak inkriminovaný pult obalen koulí oranžového plamene proletěl střechou.

Pod hromadou trosek, v bolestech, ve tmě a v dusivém prachu, se pak pokoušela zjistit, jestli má cit v nohou a rukou. Takže to nebyl jen její výmysl, že je dneska špatný den. Trochu se jí ulevilo, když zjistila, že si tohle dokáže uvědomit. Uprostřed těchto myšlenek omdlela.